

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobkyně: I. P.**, bytem , zastoupené JUDr. Vladimírem Pospíšilem, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 512, 284 01 Kutná Hora, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. D., bytem , proti **žalovanému: Městský úřad Kutná Hora**, se sídlem Havlíčkovo nám. 552, Kutná Hora, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I.** Souhlas Městského úřadu Kutná Hora, stavebního úřadu, ze dne 14. 1. 2013, čj. SÚ.-063635/2012/Ku, s provedením ohlášené stavby: novostavba rodinného domu, vč. zpevněných ploch, jímky na vyvážení, přípojky vodovodu a přípojky elektro, na pozemku parc. č. 4309/36, 4309/38, 4302/6, 4301 v k. ú. Kutná Hora, **j e n e z á k o n n ý**.
- II.** Žalovanému **s e z a k a z u j e** pokračovat v porušování práv žalobce a **p ř i k a z u j e s e** mu obnovit stav před nezákonným zásahem tak, že žalovaný Souhlas ze dne 14. 1. 2013, čj. SÚ.-063635/2012/Ku, s provedením ohlášené stavby: novostavba rodinného domu, vč. zpevněných ploch, jímky na vyvážení, přípojky vodovodu a přípojky elektro, na pozemku parc. č. 4309/36, 4309/38, 4302/6, 4301 v k. ú. Kutná Hora, **z r u š í**.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12.200 Kč, a to k rukám JUDr. Vladimíra Pospíšila, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24. 6. 2013 domáhá určení, že zásah žalovaného do jejích práv spočívající ve vydání souhlasu ze dne 14. 1. 2013, čj.

SÚ. -063635/2012/Ku, stavebníku J. D. (osoba zúčastněná na řízení), s provedením ohlášené stavby, a to novostavby rodinného domu, vč. zpevněných ploch, jímky na vyvážení, přípojky vodovodu a přípojky elektro, na pozemku parc. č. 4309/36, 4309/38, 4302/6, 4301 v k. ú. Kutná Hora (dále též „Souhlas“), byl nezákonný. Současně navrhl, aby soud shora označený Souhlas zrušil.

Žalobkyně uvádí, že při jednání u žalovaného dne 25. 4. 2013 zjistila, že žalovaný dne 14. 1. 2013 vydal Souhlas dle ustanovení § 106 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a to na základě ohlášení podaného osobou zúčastněnou dne 21. 12. 2012. S odkazem na § 104 odst. 1 stavebního zákona, § 3 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 526/2006 Sb.“), a přílohu č. 1 citované vyhlášky, žalobkyně předně namítá, že osoba zúčastněná jakožto stavebník žalovanému řádně nedoložil, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich. Ti tak byli zkráceni na svém právu oznámit žalovanému své námítky proti stavbě. Přesto žalovaný napadený Souhlas vydal a spokojil se pouze s kopiemi podacích lístků od zásilek podaných pouze doporučeně a nepožadoval po stavebníkovi ani dodejky. Osoba zúčastněná zaslala žalobkyni a ostatním vlastníkům sousedních nemovitostí doporučeně (nikoliv však na dodejku) obálku, do které vložila toliko „Zákres do katastrální mapy“ budoucí stavby bez jakéhokoli dalšího vysvětlení, což v žádném případě nelze posuzovat za prokazatelnou informaci o jeho stavebním záměru. Protože z obsahu obálky nebylo zřejmé, co jím odesílatel myslí, vrátila mu žalobkyně záměr a průvodní dopis, v němž z opatrnosti uvedla, že se stavbou rodinného domu na pozemku č. 4309/36 nesouhlasí. Osoba zúčastněná tento nesouhlas obdržela podle dodejky dne 10. 1. 2013. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 6. 2009, čj. 52 Ca 15/2009-40, žalobkyně připomíná, že pokud podání obsahující ohlášení stavby nemá náležitosti podle § 105 stavebního zákona a § 3 vyhlášky č. 526/2006 Sb., není ohlášením a stavební úřad jej usnesením bez dalšího odloží, přičemž vadou takového podání je i chybějící doklad o prokazatelném informování vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich. Žalobkyně zdůraznila, že informace o stavebním záměru musí být zaslána doporučeně na dodejku, nikoliv pouze doporučeně. V informaci o stavebním záměru je třeba stavební záměr popsat slovy a připojit k ní klíčové výkresy (situace, půdorysy, řezy, pohledy).

Žalobkyně dále namítá, že součástí stavby má být též „přípojka elektro“, která má vzniknout přerušením a naspojkováním stávajícího kabelu nízkého napětí, který vede od trafostanice na pozemku žalobkyně (č. 4307) přes další pozemky ve spoluvlastnictví žalobkyně (č. 4308, 4309/11, vše v k. ú. Kutná Hora), do domu č.p. 1011 (ulice K Poličanům), též ve spoluvlastnictví žalobkyně. Z geometrického plánu Ing. Z. B., který provedl v říjnu 2005 „Zaměření skutečného provedení kabelového vedení nízkého napětí“, však jednoznačně vyplývá, že stávající podzemní kabel nízkého napětí, který má být přerušen a naspojkován, není v žádném případě vložen v místní komunikaci (č. 4301), nýbrž pouze a toliko v pozemcích ve spoluvlastnictví žalobkyně. Přípojka elektro je tedy umístována jednak přímo na pozemky ve spoluvlastnictví žalobkyně, a jednak ve vzdálenosti 60 cm od lesního pozemku č. 4299/3 (pozemku určeného k plnění funkce lesa), který je taktéž ve spoluvlastnictví žalobkyně. S odkazem na § 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetický zákon), žalobkyně uvádí, že ochranné pásmo podzemního vedení elektrizační soustavy do napětí 110 kV činí 1 m po obou stranách krajního kabelu. Uvedená přípojka elektro tedy zasahuje mimo jiné do lesního pozemku č. 4299/3 a č. 4309/4, 11, 39. Osoba zúčastněná ani společnost ČEZ Distribuce, a. s., dále nepostupovali podle § 25 odst. 5 energetického zákona a nezřídili

smluvně s vlastníkem nemovitost věcné břemeno. Žalovaný tedy vydáním Souhlasu jednak zasáhl do práv žalobkyně, a jednak porušil zákon, jestliže netrval na předložení předmětné smlouvy o věcném břemenu. To podle žalobkyně vyplynulo i z geodetického zaměření hranic pozemků a prostorového vytyčení stavby „přípojky elektro“ provedeného Geodézií Ledeč nad Sázavou, s. r. o, dne 28. 5. 2013 a 4. 6. 2013. Žalovaný povolil přípojku elektro i v rozporu s § 45 odst. 2 písm. a), odst. 7 a odst. 8 energetického zákona, neboť se fakticky jedná o podzemní kabelové vedení nízkého napětí, jehož vlastníkem a provozovatelem je ČEZ Distribuce, a. s., a navíc slouží dle projektové dokumentace k připojení více nemovitostí (pozemku č. 4309/36 a 4309/37). V předchozím územním a stavebním řízení byla totiž žadatelem o stejnou stavbu kabelového vedení nízkého napětí pro stejné pozemky společnost ČEZ Distribuce, a. s.

Závěrem pak žalobkyně odkazuje na § 13 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, s tím, že veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle uvedeného zákona, přičemž jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu. Podle § 1 písm. j) vyhlášky č. 77/1996 Sb., o náležitostech žádosti o odnětí nebo omezení a podrobnostech o ochraně pozemků určených k plnění funkcí lesa, je potřeba k žádosti o omezení pozemků určených k plnění funkce lesa mimo jiné vyjádření vlastníka pozemků. Takové vyjádření vlastníka ani rozhodnutí příslušného orgánu státní správy lesů však nebylo vydáno a žalovaný při vydání Souhlasu tedy porušil i shora uvedená ustanovení lesního zákona a vyhlášky.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že při vydání napadeného Souhlasu postupoval podle stavebního zákona účinného ke dni ohlášení stavby, tedy ve znění do 31. 12. 2012. Ohlášení stavby se podle § 106 stavebního zákona neprojednává a stavebnímu úřadu není uložena povinnost ani možnost zasílat ho anebo informovat o něm majitele sousedních nemovitostí. K námitce, že stavebník řádně nedoložil, že o stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních nemovitostí, žalovaný uvádí, že dokladem o informování je podací lístek k poštovní přepravě. Informování vlastníků je povinností stavebníka nikoliv stavebního úřadu. Doklad o tomto informování byl žalovanému doložen. Vlastníci sousedních nemovitostí mohli u stavebního úřadu uplatnit námitky, a to i tehdy, pokud měli pochybnost, zda jsou poskytnuté informace o stavebním záměru úplné a dostatečné. Žalovaný by pak o takových námitkách rozhodl. Protože námitky v dané lhůtě vzneseny nebyly, žalovaný Souhlas vydal, neboť pro takový postup byly splněny všechny zákonné podmínky, neměl tedy ani jinou možnost. Pokud žalobkyni z podané informace nebyl zřejmý stavební záměr, mohla se na žalovaného obrátit. Ze všech okolností má žalovaný za to, že záměr stavby byl žalobkyni znám, neboť ve věci bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby. Žalobkyně i její manžel byli účastníkem tohoto řízení a uplatňovali v něm námitky, přičemž z jejich podání je zřejmé, že problematika stavebního zákona jim není neznámá. Ohlášení stavby je v souladu s územním rozhodnutím a žalovaný zde již neřeší prostorové umístění stavby. Podklady doložené k žádosti o ohlášení stavby splňovaly požadavky stavebního zákona. Vydaný Souhlas byl v podstatě formálním potvrzením stavby umístěné v souladu s platným územním rozhodnutím. K námitce, že přípojka elektro je umístěna v pozemcích žalobkyně, žalovaný uvedl, že dle projektové dokumentace i Souhlasu stavba na pozemcích žalobkyně umístěna není. Žalovaný povoloval stavbu pouze na pozemcích ve vlastnictví stavebníka a na pozemcích jiného vlastníka (město Kutná Hora), který se stavbou na svém pozemku souhlasil. Žádná stavba nebo její část tedy není na pozemku vlastníka, který by s jejím povolením nevyslovil souhlas. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že lesní pozemky předmětnou stavbou dotčeny nejsou. K umístění

předmětné stavby bylo vydáno souhlasné stanovisko Městského úřadu Kutná Hora, odboru životního prostředí, k vybudování stavby ve vzdálenosti 50m od lesních pozemků. Podmínky tohoto souhlasu byly zahrnuty do podmínky územního rozhodnutí pro umístění stavby. Součástí podmínek souhlasu je, že nebude poškozen lesní pozemek a jeho kořenový systém.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného konstatovala, že pokud žalovaný uvádí, že stavebník splnil povinnosti o doložení svého stavebního záměru, je toto jeho tvrzení v rozporu s postupem podle § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona. Protože žalobkyně nebyla o stavebním záměru prokazatelně řádně informována podle citovaného ustanovení, nepovažovala přípis stavebníka za postup tam popsáný, a to ani po formální ani obsahové stránce. Žalovaný v dané věci postupoval toliko formalisticky a při svém postupu podle § 104 až § 106 nedodržel jednotlivá ustanovení ani smysl stavebního zákona. Námitka žalovaného, podle níž žalobkyni mohl být znám záměr stavby z předchozího územního rozhodnutí o umístění stavby, nemůže podle žalobkyně obstát, neboť se jedná o jiné řízení než podle § 104 a násl. stavebního zákona s jinými parametry a jinými požadavky bez řešení detailů stavby, jednotlivých přípojek apod. Žalovanému je známo, že ve věci územního rozhodnutí je u Krajského soudu v Praze vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje a žalovanému nic nebránilo, aby s vydáním Souhlasu vyčkal do doby rozhodnutí soudu, resp. aby řízení ve věci Souhlasu přerušil. Co se týče přípojky elektro, zde se žalobkyně opětovně dovolává geometrického plánu Ing. Z. B., z něhož jednoznačně vyplývá, že přípojka elektro je umístována na pozemky žalobkyně. K porušení lesního zákona pak žalobkyně dodala, že žalovaný správně uvádí, že sice bylo vydáno stanovisko odboru životního prostředí, to se však týkalo pouze stavby ve vzdálenosti do 50 m od lesních pozemků, nikoliv však rozhodnutí o odnětí nebo omezení pozemků určených k plnění funkce lesa. Rozhodnutí o povolení trvalého omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa vydává přitom odbor životního prostředí v samostatném řízení podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o lesích. O vydání tohoto rozhodnutí však stavebník ani žalovaný nepožádal.

Osoba zúčastněná na řízení (J. D.) ve vyjádření k žalobě uvedl, že k jeho žádosti vydal žalovaný územní rozhodnutí o umístění stavby dvou rodinných domů. Toto rozhodnutí, které žalobkyně napadla odvoláním, potvrdil Krajský úřad Středočeského kraje. Umístěný přípojek elektro na veřejných pozemcích řeší společnost ČEZ, a. s. jako svoji investici. Dodal, že žalobkyně opakovaně omezuje jeho práva na využití jeho pozemků bezdůvodně s cílem zamezit výstavbě v dané lokalitě, která je územním plánem určená k bytové výstavbě. Došlo k tomu poté, co osoba zúčastněná odmítla prodat dané pozemky manželovi žalobkyně, JUDr. Vladimíru Pospíšilovi. Výstavba se neúměrně protahuje a dochází ke zvyšování finančních nákladů. Podle osoby zúčastněné uvedené územní rozhodnutí dostatečně právně vyřešilo umístění jednotlivých staveb v souladu se zákony. K napadenému Souhlasu osoba zúčastněná uvedla, že jí nepřísluší hodnotit soulad tohoto Souhlasu se stavebním zákonem. Veškeré požadované doklady v dobré víře doložil a Souhlas byl vydán. Pokud došlo k vadám, měl jej žalovaný vyzvat k nápravě nedostatků a doplnění spisů do podání. Podanou žalobu osoba zúčastněná označuje za další zvlášť JUDr. Pospíšila, který je jinak s rodinou osoby zúčastněné spřízněn.

Krajský soud v Praze předesílá, že podaná žaloba, kterou žalobkyně v projednávané věci napadá Souhlas s provedením ohlášené stavby, je dle svého obsahu i označení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jak z ustanovení § 82 s. ř. s. výslovně plyne, „*každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále*

jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“ Povahou souhlasů vydávaných podle stavebního zákona z hlediska formy poskytované soudní ochrany se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010-76, kde dospěl především k závěru, podle něhož „*souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.*“, přičemž „*žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby napadající tento souhlas, v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.*“ Podaná žaloba je tedy v tomto ohledu věcně projednatelná, přičemž současně byla podána včas (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), neboť soud ve správním spisu ověřil tvrzení žalobkyně, že s napadeným Souhlasem byla seznámena až dne 25. 4. 2013 (viz záznam jednání ze dne 25. 4. 2013).

K tomu, aby mohla být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. důvodná, musí být naplněny definiční znaky, jak je vymezil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (č. 603/2005 Sb.). Tyto podmínky spočívají v tom, že žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný.

Naplnění podmínek možného přímého zkrácení na svých právech a zásahu ve vztahu k žalobkyni (podmínka 1., 2. a 5.) plyne v dané věci již z povahy napadeného Souhlasu, kdy žalobkyně je vlastníkem či spoluvlastníkem nemovitostí sousedících s ohlašovanou stavbou (dotčení žalobkyně touto stavbou ostatně ani není mezi účastníky sporné). Naplnění podmínky 4. pak plyne ze shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Klíčové pro rozhodnutí v projednávané věci tak je především hodnocení 3. podmínky, která spočívá v posouzení zákonnosti uskutečněného zásahu (vydaného Souhlasu s provedením ohlášené stavby). Pochybení žalovaného, resp. jeho nezákonný postup, spatřuje žalobkyně předně v absentujícím doložení prokazatelného informování vlastníků sousedních pozemků a staveb o stavebním záměru ze strany stavebníka (osoby zúčastněné). Dále se pak námitky žalobkyně týkají přípojky elektro, která je podle napadeného Souhlasu součástí ohlášené stavby. Žalobkyně jednak upozorňuje na skutečnost, že stavba přípojky elektro je ve skutečnosti umístována na její pozemky (nikoliv pozemky ve vlastnictví Města Kutná Hora, z čehož vychází napadený Souhlas), a jednak upozorňuje na blízkost lesních pozemků, kdy podle ní žalovaný mimo jiné nenaplnil požadavky zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon).

K první ze shora vymezených námitek, podle níž žalobkyně jako vlastník sousedního pozemku nebyla prokazatelně informována o stavebním záměru, soud předesílá, že zmiňovaný požadavek plyne z ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tedy ve znění účinném do 31. 12. 2012, srov. čl. XVIII zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon), podle něhož „*Spolu s ohlášením*

stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.“

Ve vztahu k této žalobní námitce soud ze správního spisu a z listin předložených žalobkyní v projednávané věci především zjistil, že stavebník (osoba zúčastněná) se dne 21. 12. 2012 obrátil na žalovaného s ohlášením shora uvedené stavby, kdy k ohlášení stavby (podaném na tiskopisu dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 526/2006 Sb.) připojil kopie celkem 6 podacích lístků, včetně podacího lístku, z něhož plyne odeslání poštovní zásilky žalobkyni. Informace o stavebním záměru zaslaná žalobkyni měla podobu katastrální mapy v měřítku 1:2000 zachycující umístění stavby (jejích jednotlivých částí) v území, s uvedením rozměrů, legendy odlišující jednotlivé části stavebního záměru, označení investora, stavebního záměru i stavební a projektové kanceláře. Mezi účastníky není sporu o tom, že informace v této podobě byla žalobkyni doručena. Na takto zaslanou informaci reagovala žalobkyně společně se svým manželem dopisem doručeným osobě zúčastněné na řízení dne 10. 1. 2013, v němž především uvádí: „*Obdrželi jsme zákres do katastrální mapy ..., a to bez dalšího průvodního dopisu či vysvětlení, a proto nám není známo, co po nás požadujete. Se stavbou rodinného domu na pozemku č. 4309/36, jak je navržen, nesouhlasíme*“.

Podle § 3 vyhlášky č. 526/2006 Sb., ohlášení stavby stavebník podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 1 této vyhlášky, přičemž k ohlášení se připojí přílohy uvedené v části B přílohy č. 1 k této vyhlášce. Z té plyne (bod 4.), že dokladem o informování vlastníků sousedních pozemků a staveb, pokud nedojde k osobnímu jednání, je „*dopis zaslaný doporučeně na dodejku v souladu se zákonem o poštovních službách*“. Upřesnění a výkladu požadavků na podobu informace vlastníků sousedních nemovitostí dle citovaného ustanovení se věnoval Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 16. 6. 2009, čj. 52 Ca 15/2009-40 (č. 1919/2009 Sb. NSS), na který odkazuje žalobkyně. Podle tohoto rozsudku „*vadou podání obsahujícího ohlášení jednoduché stavby uvedené v § 104 odst. 2 písm. a) až d) stavebního zákona z roku 2006, pro kterou jej stavební úřad usnesením vydaným podle § 105 odst. 4 citovaného zákona odloží, je i chybějící doklad o prokazatelném informování vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich (§ 104 odst. 1 věta druhá citovaného zákona a § 3 vyhlášky č. 526/2006 Sb.). Informace o stavebním záměru (pokud nedošlo k osobnímu jednání) musí být zaslána těmto osobám „doporučeně na dodejku“, tedy nikoliv pouze „doporučeně“. V informaci o stavebním záměru je třeba stavební záměr popsat slovy a připojit k ní „klíčové výkresy“ (situace, půdorysy, řezy, pohledy)“.*

Přestože si je zdejší soud vědom shora citovaných závěrů Krajského soudu v Hradci Králové, je toho názoru, že výše zmíněný judikát týkající se formálních a obsahových náležitostí informace vlastníků sousedních nemovitostí o stavebním záměru není v projednávané věci plně aplikovatelný. Především nelze přehlédnout, že ve věci rozhodované Krajským soudem v Hradci Králové nebyla vlastníkově sousední nemovitosti informace o stavebním záměru vůbec doručena a jako nedoručitelná se vrátila stavebníkovi, vlastník sousední nemovitosti tak vůbec neměl příležitost se s daným záměrem seznámit. Ve věci projednávané zdejším soudem je však situace odlišná. Mezi účastníky zde není spor o to, zda žalobkyně informaci o záměru obdržela či nikoliv. Žalobkyně zpochybňuje toliko způsob doručení této informace a její obsahové náležitosti. S těmito výhradami žalobkyně se však zdejší soud nemohl ztotožnit. Především je třeba uvést, že za situace, kdy se adresát s určitou zásilkou prokazatelně seznámí, jako tomu je v projednávané věci, by bylo nepřipustné

formalistické lpět na požadavku doložení doručení informace o stavebním záměru „na dodejku“, byť tento požadavek přímo plyne z vysvětlení připojeného k jedné z rubrik ze vzorového formuláře, jež je přílohou výše citované vyhlášky. Povinností stavebníka tedy sice nepochybně bylo přiložit k ohlášení doklady o doručení ve formě požadované vyhláškou, shora citované ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona však výslovně předpokládá prokazatelné informování vlastníků sousedních nemovitostí, přičemž zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že ve vztahu k žalobkyni byl smysl tohoto ustanovení v projednávané věci zcela jednoznačně naplněn.

Co se týče požadavků na obsahové náležitosti informace o stavební záměru dle § 104 odst. 1 stavebního zákona, zde je třeba připustit, že stavebník (osoba zúčastněná) v dané věci postupoval nevhodně, pokud vlastníkůům sousedních nemovitostí doručil bez jakéhokoliv průvodního dopisu toliko zakres stavebního záměru v katastrální mapě, a to s vyznačením pouze některých doplňujících údajů. Zdejší soud se v tomto ohledu ztotožňuje s výše citovanými závěry Krajského soudu v Hradci Králové a zdůrazňuje, že jistě bylo na místě, aby stavebník vlastníky sousedních nemovitostí se stavebním záměrem lépe a podrobněji seznámil. Pokud však soud hodnotí obsahové náležitosti informace o stavebním záměru dle ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona z hlediska zákonnosti postupu žalovaného, je třeba zdůraznit, že smyslem určení požadavků na obsah informace o stavebním záměru především musí být umožnění vlastníkůům sousedních nemovitostí seznámit se se stavebním záměrem do té míry, aby v případě nesouhlasu s tímto záměrem mohli uplatnit své námitky u stavebního úřadu. V projednávané věci lze sice zvolenou formu informování vlastníkůům sousedních nemovitostí ze strany stavebníka (osoby zúčastněné) označit za velmi stručnou až minimalistickou, nicméně zvolená podoba a podrobnost doručené informace byla podle zdejšího soudu ještě dostatečná k tomu, aby ve vztahu ke stavebnímu záměru žalobkyně případně uplatnila u stavebního úřadu své námitky. Pokud ostatně (jak tvrdí) měla pochybnosti o tom, proč se na ní vlastník sousedního pozemku s informací o stavebním záměru vůbec obrátil, tím spíše bylo v jejím zájmu učinit např. dotaz na stavební úřad, který nejpozději od 21. 12. 2012 měl k dispozici podrobnou dokumentaci k danému stavebnímu záměru, jež je součástí správního spisu. Ve vztahu k informovanosti žalobkyně o stavebním záměru pak nelze přehlédnout ani to, že se aktivně účastnila (prostřednictvím podaných námitek) řízení ve věci rozhodnutí o umístění stavby, jíž se napadený Souhlas žalovaného týká. S ohledem na výše uvedené soud shledal námitky žalobkyně týkající se formy doručení i obsahu informace o stavebním záměru jako nedůvodné.

Ve vztahu k námitkám žalobkyně týkajícím se stavby přípojky elektro, je třeba nejprve předeslat, že Krajskému soudu v Praze je z jeho úřední činnosti známo, že u tohoto soudu je pod sp. zn. 46 A 51/2012 vedeno řízení o žalobě podané žalobkyní proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým krajský úřad zamítl její odvolání proti rozhodnutí žalovaného o umístění stavby, na něž napadený Souhlas navazuje. Ostatně účastníci se v projednávané věci ve svých podáních shodně na předchozí řízení o umístění stavby odvolávají. K tomu soud pouze poznamenává, že s ohledem na zákonný požadavek přednostního rozhodování žalob na ochranu před nezákonným zásahem je třeba dříve projednat žalobu proti napadenému Souhlasu, přestože žaloba týkající se rozhodnutí o umístění stavby byla soudu doručena dříve (viz § 56 odst. 3 s. ř. s.).

Jak soud zjistil ze správního spisu připojeného k soudnímu spisu ve věci sp. zn. 46 A 51/2012, Městský úřad Kutná Hora, stavební úřad (žalovaný), rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012, čj. SÚ.-069033/2011/Ku, k žádosti 5 žadatelů (mimo jiné osoby zúčastněné na řízení) vydal rozhodnutí o umístění stavby „*novostavba dvou rodinných domů, vč. jímek na*

vyvážení, přístupové komunikace, vodovodního řadu a přípojek vodovodu na pozemku parc. č. 4301, 4309/6 (2365 dle PK) v katastrálním území Kutná Hora.“ Souhlas s provedením ohlášené stavby, který je napaden projednávanou žalobu, se přitom týká stavby „novostavba rodinného domu, vč. zpevněných ploch, jímky na vyvážení, přípojky vodovodu a přípojky elektro na pozemku parc. č. 4309/36, 4309/38, 4302/6, 4301 v katastrálním území Kutná Hora“ (k výše uvedenému pouze pro upřesnění soud dodává, že v době mezi vydáním rozhodnutí o umístění stavby a vydáním napadeného Souhlasu došlo ke změně číslování pozemků a rozdělení pozemku parc. č. 4309/6). Nejen s ohledem na citované výroky územního rozhodnutí a Souhlasu s provedením ohlášené stavby, ale i s přihlédnutím k dalším podrobnostem týkajícím se druhu, účelu a umístění stavby stanoveným v rozhodnutí o umístění stavby, je zřejmé, že toto rozhodnutí se na rozdíl od napadeného Souhlasu spornou přípojkou elektro nezabývalo. Tomu ostatně svědčí i žalobkyní předložené rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012, čj. SÚ.-024342/2011/Ku, kterým se zastavuje společné územní a stavební řízení zahájené na žádost ČEZ Distribuce, a. s., ve věci stavby kabelového vedení nízkého napětí na pozemku 4301 v k. ú. Kutná Hora.

S ohledem na výše uvedené i s ohledem na vyjádření účastníků (žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitkám žalobkyně týkajícím se přípojky elektro odkazuje právě na rozhodnutí o umístění stavby), je tedy zjevné, že v části stavby týkající se přípojky elektro k jejímu posouzení v rámci řízení o umístění stavby nedošlo. Ostatně na rozhodnutí o umístění stavby v části týkající se přípojky elektro neodkazuje ani stavebník v ohlášení stavby doručeném stavebnímu úřadu (ačkoliv v označení stavby „přípojku elektro“ uvádí, viz část A, bod III. ohlášení stavby), a ani ze spisových podkladů, jež má soud k dispozici, neplyne, že by takové rozhodnutí bylo vydáno. S ohledem na absenci spisových podkladů lze tedy usoudit, že ve vztahu ke sporné přípojce elektro postupoval žalovaný podle § 79 odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 2 písm. b) a § 104 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (umístění přípojky až v rámci vydaného Souhlasu s provedením ohlášené stavby). I v takovém případě je nicméně třeba vycházet z ustanovení § 105 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se k ohlášení stavby mimo jiné „připojí závazné stanovisko dotčeného orgánu vyžadované zvláštním předpisem“.

Vzhledem k tomu, že jedna z námitek žalobkyně vztahující se ke stavbě přípojky elektro se týká blízkosti lesních pozemků (a sporného stavebního záměru) a současně upozorňuje na absentující rozhodnutí orgánu státní správy lesů, byl krajský soud nucen nejprve vyhodnotit naplnění požadavku plynoucího z výše citovaného ustanovení § 105 odst. 3 stavebního zákona, tedy zda je s ohledem na dotčení lesních pozemků v případě posuzovaného stavebního záměru naplněn předpoklad vydání stanoviska dotčeného orgánu vyžadovaného zvláštním předpisem. Tímto zvláštním předpisem je ve vztahu k ochraně lesních pozemků zákon č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon). Podle ustanovení § 14 odst. 2 tohoto zákona „dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení“. Z citovaného ustanovení lze dovodit, že souhlas orgánu státní správy lesů je třeba ve všech případech, kdy se řízení podle zvláštních předpisů dotýká zájmů chráněných lesním zákonem, a kdy rozhoduje stavební úřad (či jiný správní orgán odlišný od orgánu státní správy lesů). Souhlas se vyžaduje nejen k činnostem na dotčených pozemcích určených k plnění funkcí

lesa, ale i na pozemcích do vzdálenosti 50 m od okraje lesa (jedná se o tzv. ochranné pásmo, které slouží k zajištění ochrany lesa před důsledky činnosti v něm prováděné). Jak výslovně plyne z citovaného ustanovení § 14 odst. 2 lesního zákona, je tohoto souhlasu třeba i v případě ohlašování staveb. O vydání závazného stanoviska může požádat jak správní orgán, který vede správní řízení, ve kterém je orgán státní správy lesů dotčeným správním úřadem, tak i ten, kdo si opatřuje závazná stanoviska dotčených správních úřadů k vydání požadovaného správního rozhodnutí.

V projednávané věci ze stavebníkem (osobou zúčastněnou) podaného ohlášení stavby neplyne, že by orgán státní správy lesů o uvedené stanovisko žádal, a učinil tak zjevně samotný stavební úřad, nicméně nikoliv v řízení o vydání napadeného Souhlasu. Ve správním spisu vztahujícím se k Souhlasu s provedením ohlášené stavby se nachází toliko vyjádření Městského úřadu Kutná Hora, odboru životního prostředí, ze dne 9. 12. 2010, zn. MKH/067252/2010 (tedy z doby před podáním ohlášení stavby a vydáním napadeného Souhlasu), kde je navíc výslovně uvedeno, že „z mapového podkladu není zřejmé, zda bude stavba prováděna v ochranném pásmu lesa (50 m), popřípadě na lesních pozemcích (...) Vzhledem k tomu, že je žádost neúplná, orgán státní správy lesů s akcí nesouhlasí.“ Takové stanovisko samozřejmě nemůže být pro vydání Souhlasu s provedením ohlášené stavby dostatečné. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ve vztahu k posuzované námitce žalobkyně odkázal na stanovisko jiné, konkrétně na závazné stanovisko Městského úřadu Kutná Hora, odboru životního prostředí, ze dne 15. 2. 2012, zn. MKH/007806/2012/03/ZRP/VAV, s tím, že podmínky tohoto stanoviska byly zahrnuty do podmínek územního rozhodnutí pro umístění stavby. Soud z označeného stanoviska zjistil (toto je součástí správního spisu připojeného k věci sp. zn. 46 A 51/2012 týkajícího se rozhodnutí o umístění stavby), že jím orgán státní správy lesů vydal souhlas s vybudováním dvou rodinných domů, včetně napojení na inženýrské sítě a zpevněné příjezdové cesty na pozemku parc. č. 4309/6, ve vzdálenosti do 50 metrů od lesních pozemků parc. č. 4299 a 4314, vše v k. ú. Kutná Hora. K tomuto stanovisku je třeba uvést, že se sice vztahuje obecně na „napojení na inženýrské sítě“, z čehož by bylo možno dovozovat, že je lze aplikovat i na spornou přípojku elektro. Tento postup však podle zdejšího soudu není možný. Předně je třeba připomenout, že řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby se přípojky elektro zjevně netýkalo (viz výše), především ale nelze přehlédnout, že citované závazné stanovisko orgánu státní správy lesů odkazuje na situační plánec (který je součástí tohoto stanoviska), kde se území vedení sporné přípojky elektro vůbec nenachází. Navíc v tomto závazném stanovisku není číslo pozemku, na kterém má být přípojka elektro umístěna (parc. č. 4301), vůbec uvedeno. V neposlední řadě je pak nutno upozornit na to, jak lze ověřit náhledem do katastru nemovitostí, že sporná přípojka elektro má zcela zjevně vést v ochranném pásmu lesa (50 m) i ve vztahu k jiným pozemkům určeným k plnění funkce lesa, než jsou pozemky v tomto stanovisku označené (minimálně pozemek parc. č. 4307 ve spoluvlastnictví žalobkyně).

S ohledem na výše uvedené proto soud nemohl dospět k jinému závěru, než že v případě žalobou napadeného Souhlasu s provedením ohlášené stavby postupoval žalovaný ve vztahu k části stavby (přípojka elektro) v rozporu s ustanovením § 105 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 14 odst. 2 lesního zákona, tedy že souhlasil s ohlašovanou stavbou v celém rozsahu bez odpovídajícího závazného stanoviska dotčeného orgánu (orgánu státní správy lesů), a tedy že napadený Souhlas je nezákonný. K vydání řádného souhlasu s provedením ohlášení stavby je nezbytné, aby stavebník přiložil k ohlášení stavby závazná stanoviska všech dotčených orgánů, jak bylo nastíněno výše, tedy včetně příslušného orgánu státní správy lesů (resp. žalovaný si tato stanoviska může sám vyžádat).

Soud ve věci postupoval za analogického užití ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení bez jednání rozsudkem též proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Ve vztahu k formulaci výroků I. a II. tohoto rozsudku pak soud dodává, že postupoval v souladu s požadavky ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s. a vyslovil nezákonnost napadeného zásahu, přičemž k samotnému rozhodnutí o zrušení napadeného zásahu soud oprávněn není. Vzhledem k tomu, že účinky zásahu i nadále trvají, zakázal soud v souladu s citovaným ustanovením žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a současně mu přikázal, aby obnovil stav před napadeným zásahem. Jak již bylo výše uvedeno, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu, obnova stavu před zásahem ze strany žalovaného tak v projednávané věci může spočívat pouze v postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu, tedy ve zrušení napadeného Souhlasu.

Nad rámec výše uvedeného soud ve vztahu k související námitce žalobkyně týkající se faktického umístění sporné přípojky elektro na jejích pozemcích (nikoliv na pozemku Města Kutná Hora, z čehož vychází žalovaný i stavebník) pak soud uvádí, že se jedná o námitku skutkovou, pro jejíž řešení je dán typicky prostor především v řízení před správním orgánem, zatímco podstatou řízení před soudem je především přezkum zákonnosti z hlediska aplikace hmotně-právních či procesních předpisů [viz závěry plynoucí z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, čj. 6 A 95/94-87, publikovaného pod č. 619/2000 Soudní judikatury (ASPI a.s.)]. Bude tedy na žalobkyni, aby své případné pochybnosti vztahující se k faktickému umístění přípojky elektro vznesla v průběhu dalšího řízení týkajícího se umístění předmětné přípojky, případně se faktickému umístění přípojky elektro na své pozemky bránila jinými právními prostředky.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 12.200 Kč. Náhrada nákladů řízení v dané věci je představována žalobkyní zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2.000 Kč a dále odměnou zástupce, která činí 10.200 Kč. Tato odměna je představována třemi úkony právní služby (tedy třikrát 3.100 Kč, celkem 9.300 Kč) spočívajícími v převzetí zastoupení, podání žaloby a sepsání repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a dále třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová